

той съгледа усмивката имъ. Адски гнѣвъ кипи въ душата му, и погледътъ, който имъ хвърли, би ги уплашилъ, ако би го заблѣждали...

Онѣ-башиятъ поведе Стефчова.

— Отстранете се, извика той, това не е ваша работа... Вий дирѣхте бакърджийчето тука... Върви, челеби!

Тѣлшата имъ отвори пяхъ.

— Какъ станъ тая работа? попита го ниско и съ участие Шерифътъ.

— Огняновъ и Соколовъ ме прѣдадохъ, пришушихъ Стефчовъ.

Навалищата се повлѣче слѣдъ тѣхъ.

— Тукъ го дайте, ефендимъ, това момиче остана пяхъ, една смъртъ му остана! викаше Иванъ Селямскъзтъ, който току що бѣ дошълъ.

Присѣтствующитѣ роптаяхъ високо, но протестътъ имъ противъ това отвоядане до тамъ се простираше.

— Що мълчите, бе? обадете се бе, хора! викаше Селямскъзтъ съ громоподобния си гласъ; — или чорбаджи Стефчовия синъ ви е турилъ слива въ устата!

Селямскъзтъ отдавна мразѣше Стефчова. Но гласътъ му неизвикваше другъ отзивъ.

Въ това време други се трупахъ при стѣлбитѣ. Тамъ заливахъ Милка, примрѣла.

Нещастното момиче не можа да издържи по-дълго време тия съкрушающа вълнения, които го сломихъ на всегда.

Народътъ се разотиде недоволенъ.

XXIV.

Двѣ провидѣнія.

Сутрѣнната бѣше празникъ. Игуменъ Натанаилъ държеше страна въ манастирската черква, при аналоя, и доцѣваше тропарьтъ си. Нѣкой го дръпна.